

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2008, sp. zn. 2007/955/had/CET, č. j. had/6172/08, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2009, č. j. 8 Ca 430/2008 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2009, č. j. 8 Ca 430/2008 - 39, kterým zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2008, sp. zn. 2007/955/had/CET, č. j. had/6172/08, (dále jen „napadené rozhodnutí“), a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Tímto rozhodnutím žalovaná shledala, že stěžovatelka se dopustila porušení povinnosti provozovatele vysílání stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 231/2001“) *odvysláním pořadu Odložené případy dne 16. 3. 2007 od 17.35 hod. na programu Nova, který obsahoval zejména skupinové znásilnění oběti spolu s jejím pomalým zardoušením, tedy scény, která je způsobila obrozit zejména psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Konkrétní pasáže pořadu obsahující vytykané jevy jsou obsaženy v odůvodnění.* Za porušení uvedeného ustanovení jí podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. uložila pokutu ve výši 250 000 Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí byl zevrubně vyložen obsah kriminálního seriálu *Odložené případy*, v němž detektivní tým odhaluje nevyřešené vraždy z policejního archivu.

Je vysvětlen obsah odvysílaného dílu nazvaného „Dopis“, který se vrací ke starému případu z roku 1939, kdy byla zavražděna mladá černošská žena. Kořeny zločinu spočívají v rasismu třicátých let, kdy bílý muž miluje černou dívku, ale je zmítán zároveň rozporuplnými pocity – nechce si přisvojit její dceru a zároveň nedokáže vzdorovat svým přátelům, pro něž je černoška jen podřadnou bytostí. Parta jeho kamarádů se rozhodne, že dívku znásilní. Její přítel se ji snaží přemluvit k odjezdu, ale když je přepadena násilníky, nejenže ji před svými přáteli neochrání, ale dokonce jim pomáhá, když během hromadného znásilňování zakrývá dívce ústa tak silně, že ji udusí. Inkriminovaná scéna byla popsána tak, že jde o zobrazení pachatelovy vzpomínky. Muž s dívkou jsou v místnosti. On ji přemlouvá, aby s ním odjela do New Yorku, neboť ví, že se chystá dívčino znásilnění. Dívka odmítá, neboť nechce opustit svoji dceru. Do místnosti vtrhnou čtyři další muži s výkřiky „Hleďte, kdo to tady je“ a „J. nás chtěl přechřt“: Společnými silami povalí dívku na stůl a postupně ji znásilní. Její přítel postává opodál a s pláčem přiblíží, nepokusí se zasáhnout. Na výzvu jednoho z mužů „J., podrž ji“ se váhavě přiblíží a posléze zakrývá dívce ústa. Když po činu ústa uvolní, zjistí muži, že dívka nežije, byla udušena. Zde vzpomínky končí a děj se pozvolna prolne zpět do současnosti na záběry starého muže. Dále je popsán způsob zobrazení scény, zejména je uvedeno, že nedojde k zobrazení nahoty, vše je nasnímáno náznakově, akt znásilnění je symbolizován záběry na muže sundávající si šle, dále je zločin zobrazen prostrhby na tvář křičící ženy, od vzrušených tváří mužů a posléze na ruce, které křečovitě zakrývají oběti ústa, až je žena umlčena. Kamera pracuje s Rychlými prostrhby a hledá v temnělé místnosti takové úhly pohledu, které ponechávají to hlavní na divákově fantazii, scéna je ilustrativní, zcela prostá jakéhokoli doslovného obrazového naturalismu. Výrazným prvkem scény jsou detaily tváře dívčina přítele, který oběti ve své slabostné nerozhodnosti nedokáže pomoci, a dokonce se pod vlivem přátel nakonec stává spolupachatelem činu.

Žalovaná zdůraznila, že na svém zasedání konaném dne 4. 12. 2007 se po shlednutí audiovizuálního záznamu předmětného pořadu neztotožnila se závěrem analýzy AO-OT-712-O7, zpracované analytickým odborem, zejména pak s tvrzeními, která shledala předmětný pořad jako neporušující § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Podle žalované stěžovatelka naplnila veškeré zákonné znaky skutkové podstaty uvedené v § 60 odst. 3 písm. d) zák. č. 231/2001 Sb. Dále se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádala s námitkami stěžovatelky. Vyložila neurčité pojmy obsažené v § 32 odst. 1 písm. g) a § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Připomněla, že stěžovatelka již byla v minulosti upozorněna na porušení tohoto ustanovení, a to např. rozhodnutím Rpo/1/02 v souvislosti s odvysíláním upoutávky na pořad „Peříčko“ v pořadu „Chcete být milionářem?“, nebo rozhodnutím sp. zn. Rpo/69/03 za odvysílání pořadu „Striptýz“, a proto jsou dány všechny zákonné podmínky pro uplatnění sankce v mezích zákona č. 231/2001 Sb. Ke kritériím uložení pokuty uvedla, že stěžovatelka odvysílala pořad v této podobě vědomě, jednalo se o značný rozsah vysílání co do velikosti pokrytého území i počtu diváků. Závažnost jednání hodnotila žalovaná jako vyšší, neboť pořad sledoval velký počet dětí a mladistvých. Finanční prospěch stěžovatelky neměl na stanovení výše pokuty vliv. Žalovaná proto uložila stěžovatelce podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. pokutu ve výši 250 000 Kč.

Proti napadenému rozhodnutí podala stěžovatelka **žalobu**, v níž předně namítla, že ve výroku rozhodnutí není přesně uvedeno konkrétní jednání, za které byla potrestána, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V této souvislosti poukázala na názor vyslovený v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, podle něž výrok rozhodnutí musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným. Stěžovatelka také namítla, že uložila pokutu nezákonně, neboť došlo k prekluzi lhůty k uložení pokuty dle ustanovení § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., a zanikla tak stěžovatelčina delikttní odpovědnost. Dále žalované vytkla, že v části II. odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že jí byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč, přestože v dalších částech odůvodnění a ve výroku napadeného rozhodnutí

je uvedeno, že pokuta byla uložena ve výši 250 000 Kč. Podle stěžovatelky žalovaná nezjistila správně skutkový stav věci, neboť její závěry nemají oporu v žádném z provedených důkazů.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 4. 2009, č. j. 8 Ca 430/2008 - 39, zamítl žalobu stěžovatelky, neboť ve výroku napadeného rozhodnutí je skutek dostatečně popsán tak, aby nemohl být zaměněn s jiným, přičemž v odůvodnění je dále podrobně rozveden a inkriminovaná scéna je detailně popsána. Za nedůvodnou rovněž označil námitku stěžovatelky, že její delikt ní odpovědnost zanikla v důsledku uplynutí jednorroční prekluzivní lhůty. Městský soud odmítl za počátek běhu jednorroční prekluzivní lhůty považovat okamžik, kdy žalovaná obdržela stížnost na předmětný pořad s tím, že se jednalo o pouhý podnět, z něhož nevyplýval závěr žalované, že stěžovatelka porušila povinnost podle zákona č. 231/2001 Sb. Protože mezi vypracováním analýzy pořadu, zasedáním žalované, rozhodnutím žalované a doručením napadeného rozhodnutí stěžovatelce neuplynul více než jeden rok, byla podle městského soudu zachována jednoletá subjektivní prekluzivní lhůta ve smyslu § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. pro uložení pokuty. K výhradě, že v části II. odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč, přestože v ostatních částech odůvodnění a ve výroku rozhodnutí je výše pokuty stanovena ve výši 250 000 Kč, městský soud uvedl, že se jedná o vadu rozhodnutí, která však nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost jako celku, protože je jak z výroku tak z ostatních částí odůvodnění zcela jednoznačné, že stěžovatelce byla uložena pokuta ve výši 250 000 Kč. Rovněž shledal, že v napadeném rozhodnutí je podrobně popsáno jednání, kterým stěžovatelka naplnila skutkovou podstatu deliktu uvedeného v § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Podotkl, že závěry vyslovenými v analýze pořadu není žalovaná vázána, neboť si může i podle judikatury Nejvyššího správního soudu učinit na věc vlastní názor. Městský soud také připomněl, že žalovaná uložila pokutu s přihlédnutím ke všem podstatným příslušným kritériím, přičemž pokuta byla uložena při dolní hranici zákonné sazby, a proto ji soud nepovažoval za zjevně nepřiměřenou. Z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. **kasační stížnost**, v níž namítla, že městský soud se neřídil právním názorem vysloveným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006, podle něž musí výrok rozhodnutí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Podle stěžovatelky není z výroku napadeného rozhodnutí patrné, za jaké jednání byla sankcionována, resp. zda je sankcionováno více jednání v pořadu. Dále stěžovatelka namítla, že ve smyslu § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. zanikla její delikt ní odpovědnost, neboť žalovaná vydala napadené rozhodnutí až po uplynutí jednorroční prekluzivní lhůty pro uložení pokuty. Podle jejího názoru je okamžikem, kdy se žalovaná o porušení povinnosti dozvěděla, den, kdy obdržela stížnost na porušení zákona č. 231/2001 Sb. odvysíláním příslušné scény v předmětném pořadu. Zdůraznila, že žalované byla zmíněná stížnost pana J. S. doručena dne 20. 3. 2007, a proto napadené rozhodnutí ze dne 13. 6. 2008, vypravené dne 24. 9. 2008, kterým byla stěžovatelce uložena pokuta, bylo vydáno až po jednorroční prekluzivní lhůtě, tedy po zániku její delikt ní odpovědnosti. Z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2009, č. j. 8 Ca 430/2008 – 39, a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém **vyjádření** ke kasační stížnosti uvedla, že ji považuje za nedůvodnou a napadený rozsudek městského soudu za věcně správný. K námitce stěžovatelky týkající se specifikace popisu skutku ve výroku napadeného rozhodnutí podotkla, že popis skutku vymezený ve výroku napadeného rozhodnutí je dostatečně určitý, neboť obsahuje jak uvedení

místa a času, ale i způsobu spáchání (prezentace skupinového znásilnění oběti s jejím pomalým zardoušením) a že nehrozí záměna sankcionovaného skutku. K výtce, že zanikla stěžovatelčina deliktní odpovědnost uvedla, že zákon č. 231/2001 Sb. stanovuje subjektivní a objektivní prekluzivní lhůtu. Subjektivní lhůta podle žalované počíná běžet dnem konání zasedání kolegiálního orgánu žalované, na němž se seznámí s podkladovými materiály. V daném případě tedy počala subjektivní lhůta pro uložení pokuty běžet dne 4. 12. 2007. Vzhledem k tomu, že o pokutě bylo rozhodnuto na zasedání konaném dne 3. 6. 2008 a napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno dne 26. 9. 2008, bylo napadené rozhodnutí vydáno ve stanovené lhůtě pro uložení pokuty. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka odvysílala **dne 16. 3. 2007** pořad Odložené případy, **dne 20. 3. 2007** obdržela žalovaná stížnost pana J. S. na citovaný pořad, neboť obsahoval scénu skupinového znásilnění oběti spolu s jejím pomalým zardoušením. Dne 21. 11. 2007 analytický odbor žalované, oddělení televize, vypracoval analýzu předmětného pořadu, v níž dospěl k závěru, že se spíše přiklání k názoru, že stěžovatelka odvysílala předmětný pořad v souladu se zákonem č. 231/2001 Sb. **Dne 4. 12. 2007** na zasedání žalované č. 21/poř. č. 40 rozhodla žalovaná o zahájení správního řízení se stěžovatelkou pro možné porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., neboť odvysílala dne 16. 3. 2007 pořad Odložené případy. Toto oznámení o zahájení správního řízení bylo stěžovatelce doručeno **dne 27. 12. 2007**. Žalovaná na svém zasedání rozhodla **dne 3. 6. 2008** o uložení pokuty stěžovatelce za zmíněné jednání. Následně žalovaná vyhotovila napadené rozhodnutí dne 13. 6. 2008, které **vydala až dne 24. 9. 2008** a stěžovatelce **doručila dne 26. 9. 2008**.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán tehdy, když soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo tehdy, když byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

K námitce, že popisu skutku obsažený ve výroku napadeného rozhodnutí nebyl dostatečně popsán, Nejvyšší správní soud podotýká, že náležitosti výroku správního rozhodnutí jsou upraveny v § 68 odst. 2 s. ř., podle kterého *se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.* Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, zdůraznil, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“ Dále dodal, že řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.“

Posouzení stěžovatelčiny námitky, že správní delikt, za nějž jí byla uložena pokuta, nebyl ve výroku napadeného popsán nezaměnitelně s jiným deliktem, je závislé na výkladu pojmů „skutek“ a „popis skutku“, což jsou dvě odlišné kategorie. Skutek je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo, přičemž správní orgán vede správní řízení právě ohledně samotného skutku. Naproti tomu popis skutku je jen slovní formou, jímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Popisem skutku je tedy zapotřebí rozumět jazykový popis těch jednání či skutkových okolností, které lze kvalifikovat (tj. podřadit) formálními znaky správního deliktu uvedeným v zákoně. Popis skutku tak musí obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení, tj. za nějž byla žalobkyně v dané věci pokutována, a kterou je § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., spočívající **v zařazení pořadu či upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin.** Tato úprava skutkové podstaty požaduje po provozovateli vysílání pod hrozbou uložení peněžité sankce, aby jednal v souladu s § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., tj. aby nezařazoval v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Tato skutková podstata obsahuje tři formální zákonné znaky: **1) odvysílání pořadu či upoutávky, 2) doba jeho vysílání, 3) potencialita ohrožení chráněných veřejných zájmů – fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých.** Tyto formální znaky vyjadřují tzv. objektivní stránku deliktu (jednání a jeho protiprávní následek), jakož i objekt deliktu, tedy ochranu specifikovaných veřejných zájmů (viz k tomu blíže rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 68, přístupný na www.nssoud.cz). Popis skutku musí obsahovat tyto zákonné znaky skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v citovaném ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., a to natolik zřetelně a srozumitelně, aby z tohoto popisu mohl nejen účastník řízení, ale i soud jednoznačně identifikovat, o jaký skutek se jednalo. Účelem popisu skutku, který musí být obsažen ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, je tedy identifikace protiprávního jednání delikventa, které naplnilo skutkovou podstatu deliktu vymezenou v zákoně (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 As 44/2004 - 62, přístupný na www.nssoud.cz).

Podle výroku napadeného rozhodnutí měla stěžovatelka spáchat správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. tím, že provozovatel CET 21, spol. s r. o. *odvysílal dne 16. 3. 2007 od 17.35 hod. na programu Nova pořad Odložené případy, který obsahoval zejména skupinové znásilnění obětí spolu s jejím pomalým zardoušením, tedy scény, která je způsobilá ohrozit zejména psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.* Z tohoto popisu skutku jednoznačně vyplývá, že delikvent (*společnost CET 21, spol. s r. o.*) odvysílal pořad (*pořad Odložené případy, odvysílaný na programu Nova*), který je dále identifikován dnem (*16. 3. 2007*) a časem vysílání (*od 17.35 hod.*) Dále popis skutku obsahuje i skutková zjištění, kterými byl naplněn zákonný znak potencialní ohrožení zákonem chráněných veřejných zájmů na fyzickém, psychickém či mravním vývoji dětí a mladistvých,

když je uvedeno, že pořad obsahoval scénu *skupinového znásilnění oběti spolu s jejím pomalým zardoušením*. Přitom výrok napadeného rozhodnutí obsahuje odkaz, že *konkrétní pasáže pořadu obsahující vytýkané jevy jsou obsaženy v odůvodnění*.

Z výše uvedeného je zjevné, že popis skutku obsahoval skutkové okolnosti, které se vztahovaly ke všem zákonným znakům skutkové podstaty jiného správního deliktu podle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelka byla sankcionována za odvysílání pořadu *Odložené případy* specifikovaného ve výroku napadeného rozhodnutí, nikoliv za dílčí či jednotlivé části tohoto pořadu, který je třeba vnímat z pohledu právní úpravy zákona č. 231/2001 Sb. jako určitý významový vnitřně soudržný celek vysílání, který má svůj vlastní kontext (k tomu lze srovnat legální definici pojmu „pořad“ uvedenou v ustanovení § 2 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb.). Jednotlivé scény, v nichž je obsažena prezentace jednání závadných z hlediska ochrany fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých, jsou pro kvalifikaci skutku nepochybně důležité, avšak ve schématu předmětné skutkové podstaty § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. je třeba na ně nahlížet jako na určitou obsahovou kvalitu vysílaného pořadu utvářející jeho význam a smysl, který je vnímán diváky v celkovém kontextu pořadu a který může způsobit, že bude pořad stěžovatelkou kvalifikován jako celkově závadný z hlediska ochrany dětí a mladistvých. Provozovatel vysílání však může být postižen pouze za odvysílání pořadu či upoutávky závadného obsahu, nikoliv však přímo za obsah dílčích scén těchto úseků vysílání.

Podle Nejvyššího správního soudu i s ohledem na specifika jednání, kterým dochází ke spáchání deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. není nutné, při dodržení kritérií vyplývajících z názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, zařazovat do výroku napadeného rozhodnutí konkrétní přepis všech jednotlivých obsahově závadných scén pořadu, včetně vyličení jejich celkového kontextu, způsobu jejich zobrazení atd., neboť tato nadbytečnost by skutečně mohla celý výrok rozhodnutí učinit nepřehledným, v krajním případě až nesrozumitelným. Postačí proto, pokud v souladu s výše citovaným právním názorem bude skutek popsán tak, že nebude moci být zaměněn s jiným. Přitom Nejvyšší správní soud shledal, že ve výroku napadeného rozhodnutí stěžovatelky je popsáno jak místo a čas, kdy byl skutek spáchán, tak i způsob, kterým došlo k jeho spáchání, a to tak, že skutek nemohl být zaměněn s jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je totiž nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73). Popis skutku by tak měl alespoň v nejhrubších rysech obsahovat způsob jednání, kterým byl delikt spáchán. Podle Nejvyššího správního soudu konkrétní přepis všech jednotlivých obsahově závadných scén pořadu pak má být uveden v odůvodnění, které bude korelovat popisu skutku uvedeného ve výroku rozhodnutí, což se v předmětném případě stalo.

Ke druhé výtce týkající se zániku stěžovatelčiny delikttní odpovědnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. *Rada uloží pokutu do jednoho roku ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinnosti, nejdéle však do 2 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Správní řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen zážnam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. l). Při ukládání pokut se postupuje podle správního řádu.* Klíčovou otázkou v daném případě je stanovení okamžiku, kdy se žalovaná (dále též „Rada“) dozvěděla o porušení povinnosti, neboť od něj běží subjektivní jednorocní prekluzivní lhůta pro uložení pokuty. Zatímco žalovaná za tento okamžik považuje den konání zasedání kolegiálního orgánu žalované,

na němž se členové Rady seznámili s podkladovými materiály, tak podle stěžovatelky je rozhodným okamžikem den, kdy žalovaná obdržela stížnost na předmětný pořad Odložené případy. Městský soud se s názorem stěžovatelky neztotožnil.

Nejvyšší správní soud připomíná, že termín „*dozvědět se o porušení povinnosti*“ v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů týkající se vymezení subjektivních prekluzivních lhůt neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Samotné dokazování, že k porušení povinnosti došlo a kdo je za porušení povinnosti odpovědný, je předmětem řízení o správním deliktu. Proto zahájení řízení musí předcházet určitá skutečnost, z níž plyne důvodné podezření, že k porušení došlo (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, č. j. 7 A 147/1994 - 17, nebo rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 2. 1998, č. j. 7 A 167/94 - 34). K počátku běhu subjektivní lhůty se vyjádřil rovněž Ústavní soud v nález ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/2005, přístupném na <http://nalus.usoud.cz>, v němž nejprve shledal, že jak termín „zjistí“, tak termín „dozví“ je nutné přes svou jazykovou odlišnost posuzovat shodně. Dále zdůraznil, že předmětná subjektivní lhůta začíná běžet v okamžiku, kdy správní orgán provede "úvodní posouzení" vlastního či cizího podnětu k zahájení řízení, tzn. tehdy, kdy si základní skutečnosti v podnětu obsažené ověří a předběžně vyhodnotí. V této souvislosti rovněž odmítl názor, podle kterého by okamžik, kdy se správní orgán o porušení zákazu nebo nesplnění povinnosti dozvěděl, mohl být totožný s okamžikem, kdy je vydáno rozhodnutí, kterým se nesplnění zákazu nebo porušení povinnosti deklaruje. Podotkl, že předmětnou lhůtu zákonodárce do právního předpisu zakotvil jako prostředek ochrany účastníka správního řízení proti postupu orgánů veřejné moci, a proto je tomu potřeba přizpůsobit i interpretaci příslušných ustanovení a vyvarovat se takové, která by smysl lhůty zcela mýjela.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že ačkoliv jde o lhůtu subjektivní, počátek běhu takové lhůty nemůže být v žádném případě dán pouhým vědomím správního orgánu, resp. jeho pracovníků o porušení zákona. Pokud by se totiž počátek běhu subjektivní lhůty odvíjel od subjektivních postojů pracovníků příslušného orgánu k těmto zjištěním, tedy jejich myšlenkového postupu, při kterém dospěli k závěru, že určitá zjištěná skutečnost je porušením právních předpisů a kterých, byl by počátek běhu subjektivní lhůty odvislý od právně zcela neuchopitelných postojů pracovníků, např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti, ale i od personálního obsazení příslušného správního úřadu apod. (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94). S takovými právně irelevantními skutečnostmi však zákon počátek běhu lhůt stanovených pro výkon veřejné správy nespojuje, neboť by tím popřel nejenom ústavněprávní požadavek právní jistoty, ale i další zásady činnosti správních orgánů (viz zejména § 2 a násl. správního řádu). Shora zmiňované „*dozvědění se o porušení povinnosti*“ jako počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení sankce za správní delikt proto musí být založeno na objektivní skutečnosti, tj. například dni, kdy příslušný orgán rozhodl o zahájení příslušného řízení, či dni, kdy jiným dostatečným způsobem zachyceným ve správním spise vyjádřil své důvodné podezření, že došlo k porušení zákona (srov. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 42/2008 - 98, přístupným na www.nssoud.cz).

Shora uvedené závěry tak jednoznačně vyvracejí domněnku stěžovatelky, že za okamžik, od kterého počíná běžet subjektivní jednorozhodná prekluzivní lhůta, tj. kdy se stěžovatelka dozvěděla o porušení povinnosti, lze považovat den, kdy žalovaná obdržela stížnost od pana J. S. na předmětný pořad Odložené případy. Tato skutečnost totiž není spjata s žádným „úvodním posouzením“ spočívajícím v kvalifikovaném předběžném vyhodnocení věci. Počátek běhu lhůty je totiž třeba spojit s objektivní skutečností, kdy správní orgán dospěl k závěru, že je dán důvodný

předpoklad, že byl porušen zákon. Takovou objektivní skutečností je zejména rozhodnutí o zahájení správního řízení. V případě kolegiálního (§134 správního řádu) orgánu, jakým je žalovaná, je tímto okamžikem zasedání členů kolegiálního orgánu, na němž je přijato usnesení o tom, že bude zahájeno řízení o možném spáchání jiného správního deliktu. V daném případě byli členové žalované (Rady) na zasedání č. 21/poř. č. 40 konaném dne 4. 12. 2007 seznámeni s podkladovými materiály, a rozhodli, že žalovaná zahájí se stěžovatelkou správní řízení pro možné porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Ze shora uvedeného tedy plyne, že počátek běhu jednorroční subjektivní prekluzivní lhůty k uložení sankce za správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2004 Sb. je nezbytné vázat právě k tomuto dni, tj. **4. 12. 2007**. Protože žalovaná vydala napadené rozhodnutí **dne 24. 9. 2008**, tedy před uplynutím jednorroční subjektivní prekluzivní lhůty k uložení sankce, která by v této věci skončila dnem 4. 12. 2008, nebylo vydáno napadené rozhodnutí až po uplynutí jednorroční prekluzivní lhůty pro uložení pokuty, a nedošlo tak k zániku stěžovatelčiny deliktční odpovědnosti, jak tvrdila stěžovatelka. Nejvyšší správní soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že za vydání rozhodnutí je nezbytné ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) s. ř. považovat předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 s. ř. (tj. v dané věci 24. 9. 2008, kdy bylo napadené rozhodnutí předáno k doručení, nikoli 13. 6. 2008, kdy bylo napadené rozhodnutí vyhotoveno, příp. 3. 6. 2008, kdy kolegiální orgán přijal usnesení, že stěžovatelka spáchala jiný správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb.). V tomto případě nezvykle dlouhá doba od okamžiku rozhodnutí, resp. vyhotovení napadeného rozhodnutí (dne 13. 6. 2008), do doby jeho vydání sice plně nekonvenuje smyslu a účelu § 71 odst. 1 s. ř., nicméně nemá však vliv na plynutí předmětné prekluzivní lhůty.

Ze všech výše vyložených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a contrario ve spojení s § 120 s. ř. s.) Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec její úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se žalované nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2009

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu